

קרישנאו

הם מסודרים בחמישה ספרים, כל אחד בנושא
כמו ידידות, אבוד רכוש, מלחמה. הם נועדו בזמנו
להדרכת נסיכי הודו צעירים, כדי להבטיח להם
הצלחה בחיים.
את הסיפור תרגם לאנגלית וצייר *וואיבהב*
קודיקאל.

סיפור זה מופיע כבר באתר
זה בקובץ סיפורים המאוירים
על ידי ילדים. שם הוא צוין
כאגדה מטיבט.
הפעם הבאתי תרגום משפת
סנסקריט העתיקה, מקובץ
אגדות הודו בשם פאנצ'נטרה.
סיפורים אלה נרשמו עוד
במאה הרביעית, אך עברו
מפה לאוזן בתקופה מוקדמת
עוד יותר.

לפני זמן רב חי ברהמין עני
בשם קרישנאן. לא הייתה לו
עבודה קבועה ולעתים הוא
ומשפחתו סבלו רעב.

על כן החליט קרישנאן
לעזוב את כפרו ולחפש
עבודה במקום אחר.
בבוקר מוקדם, עוד לפני
שאישתו וילדיו התעוררו,
הוא קם ועזב את הבית.
הוא לא ידע מה לעשות
ולאן ללכת, הוא פשוט
הלך.

הוא נדד יום שלם עד
שהגיע ליער עבות. הוא
היה עייף, רעב וצמא.
תוך חיפושים הגיע
לבאר. הוא ניגש לבאר
והביט פנימה. שם ראה
נמר, קוף, נחש ואדם.
הם נפלו לתוך באר
יבשה.

"הו, ברהמין אציל" קרא
הנמר "אנא עזור לי לצאת
כדי שאוכל לחזור
למשפחתי."
"אבל אתה נמר" אמר
קרישנאן "אני מפחד ממך.
איך אדע שאם הוציא אותך
מהבאר לא תטרוף אותי?"
"אל פחד, אישי" אמר הנמר
"אני מבטיח לך שלא אפגע
בך. אנא רחם עלי והצל את
חיי."
"אני חושב שאוציא אותו"
חשב קרישנאן "תמיד כדאי
לעזור לאחרים." הוא זרק חבל לבאר ועזר לנמר לצאת.

הנמר הודה לו ואמר: "שמי שרסינג. ראה את ההרים שם באופק. שם אני חי במאורה. אשמח מאוד אם תבקר פעם אצלי. ואולי פעם אוכל לגמול לך טובה.

אבל אז שמע קרישנאן את הקוף, שקרא מהבאר: "ברהמין קדוש, האם לא תוציא גם אותי מהבור?" קרישנאן הוציא את הקוף מהבור והקוף אמר: "שמי באלי. אם אי-פעם תזדקק למזון, רק בוא למקום בו אני חי. זה לא רחוק מכאן, שם לרגלי ההר." ועכשיו גם הנחש קרא מהבאר: "אנא עזור גם לי!" "לעזור לך?" קרא קרישנאן "הרי אתה נחש, ולא תכיש אותי?" "לעולם לא אכיש אותך" אמר הנחש "אל תפחד ממני. אנא הצל אותי."

קרישנאן הוציא את הנחש מהבאר וזה אמר: "אני מודה לך מאוד. שמי נאאגש. אם תמצא בצרה כלשהי תקרא לי ואני אעזור לך איפה שלא תהיה."

הנמר, הקוף והנחש התכוננו לעזוב את המקום, אבל לפני כן דיברו אל הברהמין על האיש שבבאר.

**"אנא, אל תעזור לו לצאת משם" אמר שרסינג.
"אם תעשה זאת" אמר נאאגש "תהיה בעצמך בצרה."**

**אך כשהם רק עזבו האיש התחיל לקרוא. הוא ביקש מקרישנאן להציל גם אותו. קרישנאן ריחם עליו והוציא אותו מהבאר.
"תודה על העזרה" אמר האיש "שמי שת**

גחאנשיאמאס. אני צורף זהב וחי בעיר הקרובה לכאן. אם תצטרך את עזרתי, אנא אל תהסס לבקר בביתי הצנוע." והצורף הלך לו.

הברהמין המשיך בדרכו,
אך לא היה לו מזל. הוא
לא הצליח למצוא עבודה,
היה עייף ורעב ובסוף
חשב אפילו לאבד את
עצמו לדעת. אך אז נזכר
בנמר שרסינג, בקוף בालי,
בנחש נאגש ובצורף
שת. הוא החליט שהגיע
זמן לבקש את עזרתם.

תחילה הוא הלך לבאלי
הקוף. הקוף שמח מאוד
לקראתו, הוא האכיל אותו
בפירות נהדרים, כדי שלא
יהיה יותר רעב.

כעת רצה קרישנאן
לראות איך יתייחס אליו
שרסינג הנמר. הקוף
הראה לו את הדרך
למאורתו של הנמר.
כששרסינג רק ראה
אותו מרחוק, הוא רץ
אליו ובירך אותו. הוא
לא שכח את הברהמין
שהציל את חייו.
הוא נתן לקרישנאן ענק
זהב ועוד תכשיטים
בעלי ערך רב. "קח את
זה" אמר "מצאתי את
אלה ביער. קבל אותם כאות לתודה והכרה שלי. הם יעזרו לך להתחיל בחיים
חדשים."

קרישנאן הודה לשרסינג
על התכשיטים והלך.
בסוף, חשב, הנסיעה
הביאה לו מזל. הוא יוכל
למכור את התכשיטים
ולחזור הביתה. עם הכסף
שיקבל בתמורה יוכלו הוא
ומשפחתו לחיות בשלווה.
אך מי יעזור לו למכור את
התכשיטים? ואז הוא
נזכר בגחאנשיאמאס,
צורף הזהב. האם זה
יעזור לו? הוא שם את
פעמיו אליו.

הצורף שמח לראות את קרישנאן. "במה אוכל לעזור לך?" שאל. "באתי כדי
שתעזור לי. הנה הבאתי קצת תכשיטים. אנא תן לי תמורה טובה עבורם." שת
גחאנשיאמאס בדק את התכשיטים. "שמע" אמר בסוף "אלה תכשיטים שעשיתי
בעצמי עבור הנסיך והוא כנראה אבד אותם ביער. אוכל לקנות אותם אבל בתמורה
נתחלק. חצי יישאר לי, חצי אתן לך."

"מה?" קרה קרישנאן "אתה רוצה לעשות ממני גנב? לא ולא. קח אותם והבא ישר לנסיך." הצורף לקח את התכשיטים לארמון המלך וודיאר.

"כבודו המלך וודיאר" אמר "אדם אחד הביא לי את התכשיטים האלה וביקש שאמכור אותם. אך אלה התכשיטים שעשיתי בעצמי בשביל הנסיך, שנעלם. לכן אמרתי לאיש שימתין בביתי

ורצתי הנה כדי להראות אותם להוד מלכותו. אני מקווה שתזכור ותפצה אותי על השרות הזה."

"מי זה שגנב את התכשיטים של הנסיך!" רעם המלך "מי האדם ואיפה הוא?"

**"זהו ברהמין בשם
קרישנאן, הוד מלכותו"
אמר הצורף "והוא שם,
בביתי."
המלך קרא לחיילים מחיל
השומרים שלו ואלה באו
מיד והתייצבו לפניו.
"לכו לאסור את הברהמין
וכלאו אותו במרתף
החשוק ביותר שבארמון"
רעם המלך.
שומרי הראש של המלך
מהרו לביתו של הצורף
ותפסו את קרישנאן. זה
לא הבין מה קורה "מה עשיתי?" שאל את השומרים.
"שדדת את התכשיטים של הנסיך הצעיר " אמר אחד השומרים "בוודאי יוציאו
אותך להורג בגלל הפשע הזה."**

קרישנאן לא הבין. הוא
לא יכול היה לעשות דבר
ולא היה מי שיעזור לו.
הובילו אותו לארמון
וכלאו במרתף היום
ביותר שהיה יכול להיות.
אך אז הוא נזכר בנאגש
הנחש וקרא את שמו.
כמו בקסם, הנחש גלש
תוך רגע דרך האשנב
לתוך הכלא.
"מה קרה?" שאל "איך
זה שנכנסת לצרה זו?"
"אנא, עזור לי" בכה
קרישנאן "דנים אותי

למוות עבור פשע שלא ביצעת!" והוא סיפר לנחש מה קרה.
"יש לי תוכנית" לחש הנחש, כשעיניו נדלקו באדום לוחט "אני יודע איך להוציא
אותך מכאן."
"אמור לי" ביקש קרישנאן.

"אזחל לחדרה של המלכה
ואכיש אותה" אמר נאאגש :היא
תתעלף. לא יצליחו לעורר אותה
והיא תישאר כמו ישנה."
"ומה אז?" שאל קרישנאן.
הרעל יישאר בגופה עד שאתה
תשים את ידך על המצח שלה"
הסביר נאאגש.

הוא עזב את קרישנאן והלך
לארמון, זחל לחדרה של
המלכה והכיש אותה. המלכה
נרדמה מעולפת. הידיעה
שהמלכה הוכשה על ידי נחש
התפשטה בכל הממלכה.

רופאים ומרפאים באו מקרוב ומרחוק, אך התרופות שלהם לא השפיעו כלל. איש לא
הצליח להעיר את המלכה.

בסוף המלך הודיע שמי שיצליח לרפא אותה יזכה בסכום כסף גדול. רבים באו
לארמון כדי לרפא את המלכה, אך איש לא הצליח בכך.

**"אני יכול לרפא את
המלכה" אמר קרישנאן
לשומרים שבכלאו. הם
מיד לקחו אותו לארמון
לחדר המלכה. היא
נראתה חיוורת מאוד,
כאילו ללא רוח חיים. רעל
של הנחש הפך את עורה
לכחול.
קרישנאן התיישב ליד
מיטת המלכה ושם את ידו
על המצח שלה. והנה היא
פתחה את עיניה
והתיישבה. הרעל הסתלק
מגופה.**

שמחה הייתה רבה.
המלך היה מאושר, הוא
חיבק את קרישנאן,
הודה לו ושאל מה הוא
יכול לעשות למענו.
"הוד מלכותי" אמר
קרישנאן "נשלחתי
לכלא על פשע שלא
ביצעתי."
"מה פירוש הדבר?"
שאל המלך.
קרישנאן סיפר לו את
הכל. המלך רתח מכעס
כששמע מה עשה
הצורף. הוא הורה לעצור את הצורף מיד.

המלך הצטער מאוד
שהאשימו את קרישנאן
על דבר שלא עשה. הוא
נתן לו בית גדול והרבה
כסף וזהב.
קרישנאן שלח שליחים
כדי שיביאו את משפחתו
ומאז חי באושר ובעושר.